

Това е така, извикали първенци-ти.

„Всяка кѣща, рѣкъль Боянъ, събира по три дръвника, дърва отъ общинскѣ-тѣ корѣж освѣнъ сѣчки-ты и то все безплатно.“

И това е истина, отговорили първенци-ти.

„И толкова дърва трѣбватъ, рѣкъль Боянъ, на всякъ кѣщѣ, на коѣж повече, на коѣж по-малко. Ала наистинѣ всяка кѣща можеше съ по-малко дърва да прѣкара, кога-то не си пече сама за себе хлѣбъ, не си суши овоцѣя, и не си пере дрѣхы-ты. Само помислѣте за единъ цѣлѣ недѣлѣж, на десѣть двадесѣть кѣщы колко дърва ся изгарѣть за пранѣе и мѣсенѣе хлѣбъ!“

Първенци-ти мърмоляли: това е все право, ала нѣе безъ хлѣбъ не можемъ да живѣемъ, нито да ходиль въ неопраны дрѣхы.

Боянъ продължилъ: „има много общины, кои-то сѣ много много по-богати отъ насъ, и пакъ много по-вече пестѣть, отколко-то нѣе; и истинѣ отгова сѣ и по-богаты. Има общины, кои-то нѣматъ толкова корѣи като насъ, а пакъ иматъ по-много дърва, та можѣть и да продаватъ. Нѣтъ какъ правѣть? Нѣ какъ: тамъ нѣколко кѣщы си иматъ единъ само пещъ (фурнѣж), на коѣж-то всякъ си носи хлѣба да ся пече. Така пещъ-та неизстинѣва, защо-то всякой день ся пали; па отъ това и малко дърва отиватъ.

Това ся казва *икономѣя*. — Защо да не можемъ и нѣе така? И защо не смы направили това още по-отпрѣди? за това, че на добро-то всякога смы лѣниви. Прѣмыслете още и туй, че отъ паленѣе пещъ въ всякъ кѣщѣ лесно може да ся подпали и изгори цѣло село. Размыслѣте само колко дърва можемъ прѣнести само отъ това, ако быхъ ни огнища-та и комини-ти по-малкы, или вмѣсто нихъ ся направяхъ малкы пещи (кюмбета), та съ малко дърва да бѣде много топло, ами сега като ся трупа по цѣлѣ дръвникъ на огнището, и пакъ зимѣ ся пукатъ мѣдница-ти въ кѣщы отъ студъ; а колко дърва ся изгарѣть за единъ подицѣж! На праздно дърва да ся горить, значи на вѣтъръ нары да ся прѣскатъ.“

При тѣя думы цѣла община намръщено ся почесала въ тыла.

Прѣвый главатаръ не ся посвѣнилъ, нѣ зель да говори